

Filipino Nationalism

Filipino nationalism, which is an important element of foreign policy, showed every sign of intensifying in the early 1990s. Diverse elements in Philippine society have been united in opposition to their common history of foreign subjugation, and this opposition often carried an anti-American undertone.

(Ang nasyonalismong Pilipino, na isang mahalagang elemento ng patakaran sa dayuhan, ay nagpakita ng bawat tanda ng tumindi sa unang bahagi ng 1990s. Ang mga magkakaibang elemento sa lipunan ng Pilipinas ay nagkakaisa sa pagsalungat sa kanilang pangkaraniwang kasaysayan ng pagsakop sa mga dayuhan, at ang pagsalungat na ito ay madalas na nagtataglay ng isang anti-American na paninindigan.)

Leftists have long held that Philippine history is a story of failed or betrayed revolutions, with native compradors selling out to foreign invaders. In the post-Marcos years, this thesis received wide acceptance across the political spectrum. The middle class was deeply disillusioned because five successive United States administrations had acquiesced to Marcos's dictatorship, and Filipino conservatives nursed grievances long held by the left.

(Matagal nang ginanap ng mga Kaliwa na ang kasaysayan ng Pilipinas ay isang kwento ng pagkabigo o pagtataksil ng mga rebolusyon, kasama ang mga katutubong kumprador na nagbebenta sa mga mananakop na dayuhan. Sa mga taon ng post-Marcos, ang tesis na ito ay nakatanggap ng malawak na pagtanggap sa buong pampulitika na spectrum. Labis na nalulungkot ang gitnang uri dahil limang magkakasunod na administrasyon ng Estados Unidos ang sumang-ayon sa diktadurya ni Marcos, at ang mga konserbatibong Pilipino ay nag-alaga ng mga hinaing na matagal ng kaliwa.)

Relations with the United States precisely because the "special relationship" between the United States and the Philippines has been lengthy and intimate, it sometimes has resembled a family feud. Aquino enjoyed great prestige and popularity in the United States and was named *Time* magazine's "Woman of the Year" for 1986.

(Ang pakikipag-ugnayan sa Estados Unidos nang tiyak dahil ang "espesyal na relasyon" sa pagitan ng Estados Unidos at Pilipinas ay mahaba at kilalang-kilala, kung minsan ay kahawig ito ng isang kaguluhan sa pamilya. Naging kasiya-siyang prestihiyo at katanyagan si Aquino sa Estados Unidos at tinawag na "Woman of the Year" ng magazine magazine na Time para sa 1986.)

Aquino had spent much of her early life in the United States and returned in September 1986 for a triumphant tour of Washington, New York, Boston, and San Francisco, culminating in an address to an emotion-filled joint session of the United States Congress and a congressional pledge of strong support for her government. Soon after, however, Philippine and United States government leaders faced substantial differences on economic and military issues.

(Ginugol ni Aquino ang karamihan sa kanyang unang buhay sa Estados Unidos at bumalik noong Setyembre 1986 para sa isang matagumpay na paglalakbay ng Washington, New York, Boston, at San Francisco, na nagtatapos sa isang address sa isang emosyonal na sesyon na puno ng emosyon ng Kongreso ng Estados Unidos at isang pangako ng kongreso ng malakas na suporta para sa kanyang pamahalaan. Di-nagtagal, subalit, ang mga pinuno ng gobyerno ng Pilipinas at Estados Unidos ay nahaharap sa malaking pagkakaiba sa mga isyu sa pang-ekonomiya at militar.)

United States officials frequently expressed concern that Aquino was not reforming her government quickly enough to pre-empt the New People's Army's appeal. And, although United States officials repeatedly warned coup plotters that the United States would cut military aid if they overthrew Aquino, many Filipinos worried that what they perceived as the United States government's obsession with national security might tempt the United States to support a military coup. To allay these fears, the United States dispatched two fighter planes to protect Aquino during the December 1989 coup attempt. Nevertheless, recriminations resumed within months. Irritated by US\$96 million in aid cuts, Aquino refused to meet Secretary of Defense Richard Cheney when he visited Manila in February 1990.

(Ang mga opisyal ng Estados Unidos ay madalas na nagpahayag ng pag-aalala na si Aquino ay hindi nagbabago sa kanyang gobyerno nang mabilis upang maipalabas ang apela ng Bagong Hukbong Bayan. At, bagaman paulit-ulit na binalaan ng mga opisyal ng Estados Unidos ang mga plot para sa Estados Unidos na gupitin ang tulong militar kung ibagsak nila si Aquino, maraming mga Pilipino ang nag-aalala na ang kanilang napag-alaman na ang pananaw ng gobyerno ng Estados Unidos sa pambansang seguridad ay maaaring tuksuhin ang Estados Unidos upang suportahan ang isang kudeta sa militar. Upang maibsan ang mga takot na ito, nagpadala ang Estados Unidos ng dalawang eroplano ng eroplano upang maprotektahan si Aquino sa pagtatangka ng coup noong Disyembre 1989. Gayunpaman, ang mga pagreresulta ay nagpatuloy sa loob ng mga buwan. Nagalit sa pamamagitan ng US \$ 96 milyon sa mga pagbawas sa tulong, tumanggi si Aquino na makilala ang Kalihim ng Depensa na si Richard Cheney nang bumisita siya sa Maynila noong Pebrero 1990.)

In the late 1980s, Philippine-United States relations were bedevilled by a new problem: heightened concern for the safety of United States military and civilian personnel in the Philippines. Two United States airmen were shot and killed in Angeles City in 1987. In 1989 Colonel James N. Rowe, who was serving with the United States Joint Military Advisory Group, was assassinated near the United States military compound in Quezon City.

(Sa huling bahagi ng 1980s, ang mga relasyon sa Pilipinas-Estados Unidos ay nabagsakan ng isang bagong problema: ang mas mataas na pag-aalala para sa kaligtasan ng mga militar at sibilyan ng Estados Unidos sa Pilipinas. Dalawang airmen ng Estados Unidos ang binaril at napatay sa Angeles City noong 1987. Noong 1989 si Colonel James N. Rowe, na nagsilbi kasama ang United States Joint Military Advisory Group, ay pinatay malapit sa compound ng militar ng Estados Unidos sa Quezon City.)

(In February 1991, two communists were sentenced to life imprisonment for the murder of Rowe.) At least ten other United States citizens were killed by communists in the Philippines between 1986 and 1991. United States Peace Corps volunteers were withdrawn in 1990, when intelligence sources claimed to have uncovered plans for mass abductions. One volunteer was said to have been kidnapped by the New People's Army, but he emerged unharmed.

Finally, in 1990 the United States government authorized hazardous duty pay for diplomats, troops, and other federal employees in the Philippines.

(Noong Pebrero 1991, dalawang komunista ang sinentensiyahan sa pagkabilanggo sa buhay dahil sa pagpatay kay Rowe.) Hindi bababa sa sampung iba pang mga mamamayan ng Estados Unidos ang napatay ng mga komunista sa Pilipinas sa pagitan ng 1986 at 1991. Ang mga boluntaryo ng Peace Corps ng Estados Unidos ay naatras noong 1990, nang ang intelihensiya ang mga mapagkukunan na sinasabing walang takip ang mga plano para sa mga pagdukot sa masa. Ang isang boluntaryo ay sinasabing inagaw ng New People's Army, ngunit lumitaw siya na hindi nasugatan. Sa wakas, noong 1990 ay pinahintulutan ng gobyerno ng Estados Unidos ang mapanganib na tungkulin na magbayad para sa mga diplomat, tropa, at iba pang mga pederal na empleyado sa Pilipinas.)

United States access to air and naval bases in the Philippines dominated Philippine-United States relations in 1991, with emotional issues of Philippine nationalism often weighing more heavily than economic or strategic arguments.

(Ang pag-access ng Estados Unidos sa mga base sa hangin at naval sa Pilipinas ay namuno sa ugnayan ng Pilipinas-Estados Unidos noong 1991, na may emosyonal na mga isyu ng nasyonalismo ng Pilipinas na madalas na bigat ang bigat kaysa sa pang-ekonomiya o estratehikong mga argumento.)

The Military Bases Agreement of 1947, as amended in 1979 and updated in 1983 and 1988, was set to expire in September 1991. Clark Air Base, located north of Manila in the plain of Central Luzon, was a logistical hub for the United States Thirteenth Air Force, and Subic Bay Naval Base was an extremely valuable repair and resupply facility for the United States Seventh Fleet.

(Ang Kasunduan sa Militar Bases ng 1947, tulad ng susugan noong 1979 at na-update noong 1983 at 1988, ay nakatakdang mag-expire noong Setyembre 1991. Ang Clark Air Base, na matatagpuan sa hilaga ng Maynila sa kapatagan ng Gitnang Luzon, ay isang logistikong hub para sa Estados Unidos Ika-13 Ang Air Force, at ang Subic Bay Naval Base ay isang napakahalagang pag-aayos at resupply na pasilidad para sa United States Seventh Fleet.)

Approximately 15,000 United States military personnel (exclusive of sailors temporarily ashore at Subic), 1,000 defense civilians, and 24,000 military dependents were assigned to the bases.

(Humigit-kumulang sa 15,000 mga tauhan ng militar ng Estados Unidos (eksklusibo ng mga mandaragat na pansamantalang tumungo sa Subic), 1,000 na mga sibilyan sa pagtatanggol, at 24,000 mga dependents ng militar ang naatasan sa mga base.)

The United States maintained that both bases were vital for power projection in the western Pacific, Indian Ocean, and Middle Eastern theatres and wanted indefinite access to both facilities, along with the Crow Valley gunnery range north of Subic Bay and some smaller communications installations.

(Pinagtibay ng Estados Unidos na ang parehong mga batayan ay mahalaga para sa projection ng kuryente sa kanlurang Pasipiko, Indian Ocean, at mga sinehan sa Gitnang Silangan at nais ang walang katiyakan na pag-access sa parehong mga pasilidad, kasama ang gunting ng gunting ng Crow Valley sa hilaga ng Subic Bay at ilang mas maliit na pag-install ng komunikasyon.)

Extension of United States base rights became a pivotal issue in Manila politics. The need for some sort of military alliance with the United States was rarely questioned, but the physical presence of the bases has irritated nationalists beyond endurance.

(Ang pagpapalawak ng mga karapatan sa base ng Estados Unidos ay naging isang mahalagang isyu sa politika sa Maynila. Ang pangangailangan para sa isang uri ng alyansa ng militar sa Estados Unidos ay

bihirang tinanong, ngunit ang pisikal na pagkakaroon ng mga base ay inis ang mga nasyonalista na lampas sa pagtitiis.)

The socially deformed communities outside their gates were seen as a national disgrace. Angeles City (near Clark) and Olongapo City (near Subic) had innumerable bars and thousands of prostitutes, which caused Filipinos to be concerned about acquired immune deficiency syndrome (AIDS). There were numerous criminal gangs and smugglers and criminal jurisdiction was a perennial problem.

(Ang mga komunidad na may kapansanan sa labas ng kanilang mga pintuan ay nakita bilang isang pambansang kahihyan. Ang Lungsod ng Angeles (malapit sa Clark) at Lungsod ng Olongapo (malapit sa Subic) ay may mga hindi mabilang na mga bar at libu-libong mga patutot, na nagdulot ng pagkabahala sa mga Pilipino tungkol sa pagkakaroon ng immune deficiency syndrome (AIDS). Maraming mga kriminal na gang at smuggler at kriminal na nasasakupan ay isang pangmatagalan na problema.)

The nuclear issue complicated matters. Article 2 of the Constitution says that the Philippines, "consistent with national interest, adopts and pursues a policy of freedom from nuclear weapons in its territory."

(Ang isyung nukleyar ay kumplikadong mga bagay. Sinasabi ng Artikulo 2 ng Konstitusyon na ang Pilipinas, "na naaayon sa pambansang interes, nagpatibay at humahabol sa isang patakaran ng kalayaan mula sa mga sandatang nukleyar sa teritoryo nito.")

Interpreted strictly, this article challenged the United States policy of never confirming or denying the presence of nuclear weapons at any specific location. Aquino finessed the issue, apparently determining that it was in the national interest not to do anything to make the United States leave the bases.

(Malinaw na binigyang diin, hinamon ng artikulong ito ang patakaran ng Estados Unidos na hindi kailanman kumpirmahin o tanggihan ang pagkakaroon ng mga sandatang nuklear sa anumang tukoy na lokasyon. Nagustuhan ni Aquino ang isyu, tila tinutukoy na ito ay sa pambansang interes na huwag gumawa ng anuman upang maiwan ang Estados Unidos.)

But the Philippine Senate in June 1988 passed by a vote of nineteen to three a bill that would have banned from the Philippines the "development, manufacture, acquisition, testing, use, introduction, installation, or storage" of nuclear weapons.

(Ngunit ang Senado ng Pilipinas noong Hunyo 1988 ay pumasa sa isang boto ng labing siyam sa tatlong isang panukalang batas na ipinagbawal sa Pilipinas ang "pag-unlad, paggawa, pagkuha, pagsubok, paggamit, pagpapakilala, pag-install, o pag-iimbak" o mga sandatang nukleyar.)